

د چاپ حقوق له شاعر سره خوندي دي

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: ستورو ته ناست يم له سیتاره سره

شاعر: سعید زابلی

کمپوز: خپله شاعر

د پښتۍ طرحه او ډیزاین: ایمل مایار او وزیر محمد کتوازی

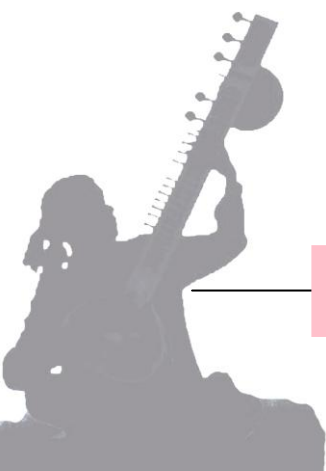
د چاپ لگښت: محمد نبي تلاش

چاپ چارې: اسد دانش خپرندویه ټولنه

د چاپ کال: ۱۳۹۱

szabuli@yahoo.com

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

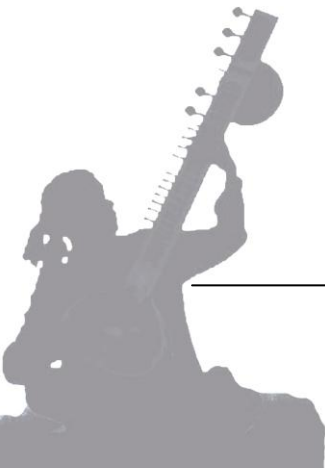
تړون

د شهيد عبدالصمد روحاني په نوم چا چې خپله ځواني د ولس او هېواد
لپاره په رښتيا ويلو کې قربان کړه!

ډالۍ

هغو مشرانو ته چې پر خپل خدای، خاوره او ولس باندې باور لري
هغو اتلانو ته چې د خبرو پر ځای عمل ته ژمن دي
هغه ځوانان او پېلغې ته چې د هېواد د بیارغونې لپاره یې په ورغوي
کې ټیا کې ده
او دوو نازولو ملګرو غلام سخي نوریوال، محمد یار یار او ډاکټر
احسان احسان الله درمل ته

زابلې په خپلو شعرونو کې
سعید زابلې د پښتو ژبې د مخکښو ځوانو شاعرانو په قطار کې راځي،
زابلې په خپلو شعرونو کې د خپلو ځانگړو تجربو انځورگري کوي،
شعري ژبه یې خوږه او روانه ده، انځورونه یې د رڼو او بو په څېر روان او
رڼه دي، د تخیل ناوې یې د عاطفې په ګاڼه سینګار ده، د شعر لمن یې د
غلو او مبالغې له ازغیو پاکه ده، متناسبه موسیقي لري، خو څرنگه چې
په ورځني ژوند کې اقتصاد په پام کې نه نیسي نو همدارنگه کله ناکله
ترې په کلیماتو کې هم اسراف کېږي، د ادب په دغه ګلورینه خاوره
ورته د لا زیاتو رنگونو په هېله یو.
شرر ساپی

رياليستيک او رومانيتک شاعر

د شعر د ليکلو لپاره د لمسونه، احساس او اغېز اړتيا ده، ښه شاعر
درې واړه په ښه توگه توپري او د شعريو ښکلي صنم ترې جوړوي چې هر
څوک ورته پخپله سترگه او نظر گوري. د همدې اړتيا له مخې سعيد
زابلې د خپلې ټولنې غميزې، خوښي، دودونه، دخپل محبوب د سترگو
ښکلا او نازونه او دارنگه د نړۍ د روانو بدلونونو په واسطه لمسول
شوی، خو شعر وليکي.

د احساس اړتيا زابلې چې د وينې وجدان لرونکی دی نو له دې کبله د
خپلې ټولنې غم، خوښي محسوسوي، د خپلې مينه ناکې ارواه په
واسطه دخپل محبوب مينه، ناز او غم محسوسوي او بيا دغه احساس
په شعر کې رانغاړي.

بلاخره دغه مرغلرې په هر چا په ډير قوت اغېز ښندي، د هرکس د پاره
بېله بېله سکالو وړاندي کوي، چاته د وطن مينه، چاته د جانان مينه
چاته له تيارې او جهالت څخه کرکه انځوروي او هغه د همدې حقيقتونو
د منلو د پاره مجبوروي.

زابلې صاحب په روان ادبي بهير کې يواځينی ځوان شاعر دی، چې په
تېرو څو مياشتو کې يې لسگونه شعرونه له پښتو انگليسي ژبې ته
ژباړل شوي، چې د زابلې صاحب خيال، فکر او شعر ته يې نړيواله ژبه
ورکړې ده.

زه ورته د کتاب د چاپ مبارکي وایم او د لانورو مرغلرو د پيليو توفيق
ورته غواړم.
په درنښت

ډاکټر فيض ځلاند ، يريوان، ارمينيا

زابلې سعيد، زه له ډېرې مودې راهيسې پېژنم، د شعر او شاعرۍ
اورمې تار هم سره لرو.

څه موده له مخه مې څو نظمونه هم ولوستل، شاعري يې چې ما لوستې
راتوله ده، خبره سلا بلانه شواړه واي خيال يې خپل دی. يو نظم يې دی
چې سرليک يې (وعدۀ) وو ظاهرا يې يوه مرغۍ پکې پاللې وه، خو د
الوتونکي په وزرونو پورې يې ډېر عاطفي پيغامونه غوټه و، ما خوند
ورنه اخيستی، څنگلوری او عمومي خيال يې تر پايه ښه پالل شوی،
غزلې يې هم ډېرې يولاس دي، په سره سينه روان وي، خدای دې
همداسې پوست پوست لري.
ومان نيازی

شعر د زړه اواز دی، آن د ښوونځي له نهم ټولگي څخه د زابلې اشناد
زړه اواز ته غوږ ږيم.

ستاسو په لاس کې ټولگه يې د زړه د اواز او دروني احساس ښکلې
هېنداره ده. چې په کراتو کراتو مې ترې د چاپ هيله کړې ده، مبارک شه
دا ارمان مې هم پوره شو!

عبدالرحيم هلال (غزنى)

تورتوتان تریار قربان:

ځواني له احساساتو ډکه دوره ده؛ سعید زابلي هم ځوان دی او کلام یې له احساساتو ډک دی.

خوزه غوره هغه خبره گڼم چې د پښتو د اوسني نثر پاچا استاد سعدالدین شپون کړې ده، استاد وايي موږ که شعریکو یا کیسه پر خپلو احساساتو باید کنټرول ولرو. زابلي ډېره هڅه کړې چې پر خپلو احساساتو کابو وي، خود ځوانی. جوش بیا بل څه دی، له ده نه ډېره مستي غواړي. ډېر ځله یې بغاوت ته هڅوي خو هغه هم سپیڅلی بغاوت.

زابلی هم نظم لیکي، هم څلورېزې او هم نظمونه؛ خو زما یې هغه کلام خوښېږي چې نوې خبره یې په ښکلو لفظونو کې وړاندې کړې وي. د ده د شاعرۍ یو امتیاز دا دی چې تل خبره کوي او هغو شېبو او ناخوالو ته سندريز رنگ ورکوي چې ده پخپله تجربه کړي وي. زابلی له کلي کابل ته راغلی، خودا چې دلته رنگونه نور دي او د کلي ښکلا په کې شته خوند ترې نه شي اخستی، په کوم ښایست پسې چې راوتی دی هغه یې نه دی موندلی، خو ښه نه کوي:

سعید واپس زابلي فطرت له ځمه
کابل وړان مه شي دوکه دې راکړه

دی ازاد شعر ته نظم وایي، خوزه ورسره نه يم؛ دغه شعرونه يې خورا
خوندور دي:

ورځ شوه تېره

د مرغانو او سیندونو په سندرو

سپوږمۍ هم لیڅې غړلې

په تیارو کې په لامبو ده

ستوري مینځي په چينو کې خپل مخونه

مگر زه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلې زه دې جز د فطرت نه کړم

په غزل کې ښه لاس لري، خپله خبره په ساده انداز نورو ته انتقالولای

شي، همدا يې کامیابي ده، خو که لږ خپل کلام ته انځوریز رنگ

ورکړي؛ بې جوړې به وي. کله کله داسې بیتونو سره هم مخ کېږو چې

کېدای شوای لږ پرې کار شوی وای او ښه لیکل شوی وای او داسې ډېر
ساده باده نه وای:

په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي د خال یا د پیزوان خبرې

دا خبره ځکه کوم چې زابلې ډېر داسې بیتونه هم لري چې هم په کې خوند
شته، هم رنگ شته او هم ښه او ډون لري:

که ته گل نه یې، نو بیا وایه چې څه یې؟

چې وږمې ځولۍ، ځولۍ درېسې درومي!

دلته ځولۍ، ځولۍ وږمې شعر ته یو خاص خوند ور په برخه کړی دی او

تر ډېره نوې خبره ښکاري، ښایي ما ته داسې وي.

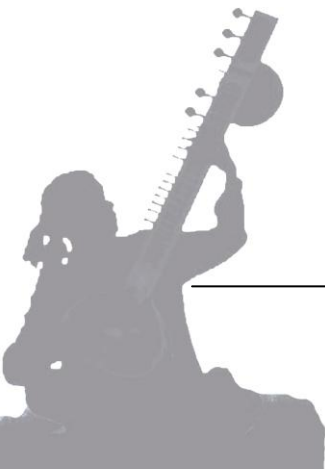
دا کرښې د زابلې د ټولو شعرونو په اړه صدق نه کوي د ده شاعري

خوندوره او ښکلې ده، خو ده راته همدا څو شعرونه را کړل او په منډه یې

د یو څو تورو د لیکلو وویل. تور توتان تر یار قربان.

صدیق الله بدر

کابل

... او مننه

زه چې په کوم ماحول کې را لوی شوی يم، ډېر څه و چې له ما يې د شعر
ژبه غوښته، په ډېرو الفاظو پسې مې منډې وکړې، د ډېرو خيالونو،
فکرونو او د عاطفې ډگرونه مې پسې کچ کړل، خو شعر ليکل هم بلا
هنر غواړي، دې لاره کې بريالۍ قدم وهل لوی بخت غواړي، مگر
خوشحاله په دې يم چې ځينو زړونه بېرته مثبت غبرگون را کړی، چې دې
کار زه بيا بيا هڅولی يم په دې لاره کې د قلم څوکه گرځندی کړم، مخکې
مې غزل ليکل خورا خوښېدل، خو کله چې د ازاد نظم په اهميت پوی
شوم، يا د نړيوال ازاد نظم مطالعه مې وکړه، دې باغچې ته مې هم
سترگې ورنېکاره کړې، يوه نيمه تجربه مې په کې وکړه، دا چې دا به
څنگه تجربه وي، تاسو به يې ولولئ!

زه ډېر څه نه لرم خوله فيصل فاران، ومان نيازی، عبدالغفور لېوال،
ومان نيازي، صديق الله بدر، ډاکټر ځلاند، شرر ساپی او عبدالرحيم
هلال څخه مننه کوم چې زما د شعرونو په اړه يې خپل نظرونه وړاندې
کړي دي او د محمد يار يار، اسد دانش (گل دادا)، ډاکټر احسان الله

درمل، بشیر احمد فیضان دوی دې کورودان وې چې زه یې د دې کتاب
د چاپ لپاره هڅولی یم.
او د دې کتاب لگښت ملي ځوان محمد نبي تلاش په غاړه اخستی، دا
ځوان افغان فرهنگ ته د خدمت په موخه د دولسو کتاب د چاپ ژمنه
کړې چې تر نیمايي یې زیات چاپ کړي او دا شعري ټولګه یې هم په
ورین تندي تر چاپه ورسوله زه له دغه ځوان څخه د مننې تر څنګ ځان د
ده د احسان پورې ګڼم، لوی څښتن دې د ده غوندي ځوانان ډېر لري،
په پای کې له ټولو نه یو ځل بیا مننه کوم، کندوګان یې له غنمو ډک. په
ژمی کې بنایسته پیتاوای او په دوبي کې یې د ګلاب سایو ته غواړم.
سعید زابلی

دا د عا ارم انا خدایه
وکړې لرب انا خدایه

شونډې د گلاب وچې
رحم د اسمان خدایه

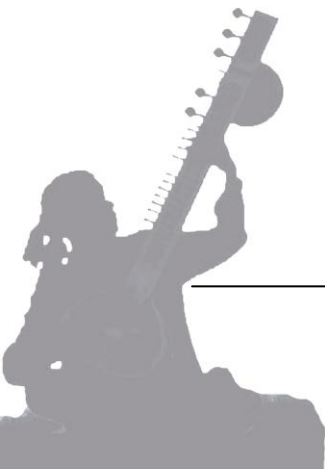
ام ن د پښتون غواړو
ته یې مهربان خدایه

ستا کرم ته تېرې یو
سوله د افغان خدایه

زړه سید داسه پته یو
غواړم هروښان خدایه

د چينې رنې اوبه د ونو سيوري
د محراب و مخ ته لپې دعاگانې
زما او ستا د ژوندون گډه فلسفه ده
نوبيا ولې سره وړان يو
پرتندي مودي راشنې د نفرت کړنې
دا کيدای شي چې دې لمريو اڅې ستا شي؟
يا دې زه لمنه ډکه کړم له ستورو؟
راشه بېرته غېږه را کړه چې پخلا شو

چې پر مادي پېرزو نه دغه غمی دی
وایه کوم بخت وروړی ستا زړه کی دی

ستا و شونډو ته یې خوله کې اوبه راشي
دا راغلی له صحرایه سړی دی

اوس هغه زمانه نشته لېونی ه
چا ویل چې یار له یاره سپیلنی دی

و پر دوته یې دي کښته سترگې زیږې
خوپه کور دننه خومره ستر زمري دی

نورد جنگ سندرې وایي حماسي دي
خو سعید گوره د نیکو لېونی دی

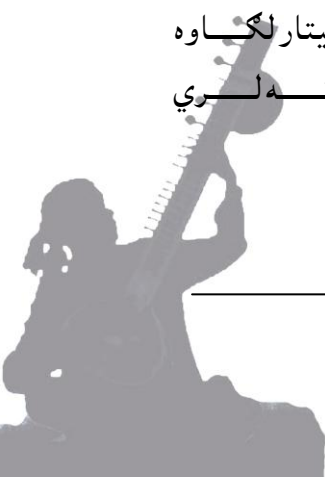
زما ولس وطن گلاب، کم تر کشمیر نه لري
هرڅه لري، مگر بد بخته دی امیر نه لري

د دې وطن لاه دې حالاتو معلومېږي داسي
لکه چې دلته یو څوک هم زړه ضمیر نه لري

څنې دې بل زیارت ته یوسه اې ملنگه اشنا
ستا و خوبونو ته هیڅوک دلته تعبیر نه لري

په دې مالت کې داسې ټکلی چرې نه شې موندای
چې بلا زړونه به ضرور د چا اسیر نه لري

چې بې د ټکلو پر زړو چک لکه سیتار لگواوه
اوس دې غزل سعیده هغه شان تاثیر نه لري

لکه ږلۍ پر ګلابونو د صحرا روانه
د دې وطن پر خلاف خومره نارو روانه

خدايه په کومه ګنما موږ يو درته پره راغلي
چې د زخمي لپو د عامو بې مانا روانه

نن په محفل کې څه عجيبه راته ته ښکاره شوې
لاس مې دروړاندې په دې شک کړو چې مینا روانه

ستا او سپوږمۍ ترمنځ ودې راز ته حيران پاتې شوم
ته وې ويده، مگر تر مينځ مو وه رنځر روانه

سعيده زماله دغو خلکو شي په دغه ګيله
دوی چرته لاړو او پر کومه ده دنيا روانه

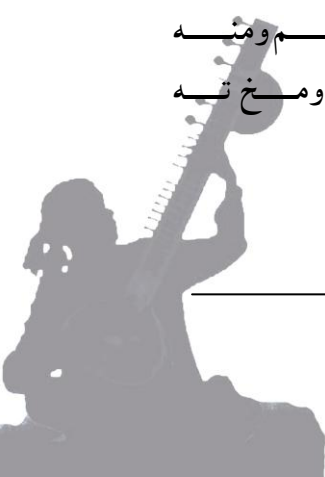
چې څوک حق غواړي، له دې دوو به کړې یو کار ومخ ته
یا به زړگی خوري، یا به نېغ ورځي د دار ومخ ته

څنگه په منډه دې د خدای مخ ته خبرې وکړې
زما خو ژبه تلولی شي د خپل یار ومخ ته

چې پروطن راتلې لوڅې زموږ دغه وس و
په لپو او بڼکې مو شیندلې د غبار ومخ ته

خدا یه په دې گناگار، نور څومره احسان به کوي
ستورو، جانان دی غوړنېولی، زما سیتار ومخ ته

سعیده گل سره روغت کي دغه هم ومنه
چې ستا د گوتو هر کلی به کوي خار ومخ ته

حسن به شه محدود کړې ښکلې تر نقابه پورې
چا دې وړېمې ایسارې کړې تر گلابه پورې

وطن خو کار غواړي ولسه، ستاد وخت مشران
مانۍ یې دنگې دي، د واک تش تر خطابه پورې

لکه دعا بڼه تر یقینه به مې ځنډ کولو
مابه دې شونډې ښکلولې تر ثوابه پورې

په دغه تمه گوندي لپې درنه ډکې کړمه
ما رسولی ځان تر هره یوه سرابه پورې

سعید ساده په عقیده باندي نور نه پوهېږي
یوازې سړي یې دی ساتلی تر محرابه پورې

بې وېرېم و پېغله ده د حجاب بڼه کارېږي
گلاب اينه کې هم گلاب بڼه کارېږي

سادگي داده چې خرڅ شوی مشر
مور ته قبله، مور ته محراب بڼه کارېږي

اخلي رشوت، ته واثواب يې په کې
خو، ناروا ورته شراب بڼه کارېږي

ديار په شونډو د رقيب ستاينه
د رات په هم د خداي عذاب بڼه کارېږي

سعيد سترگې چې خيړنې نه وي
د بڼه کلي مخ د خداي کتاب بڼه کارېږي

د زمانې د سپېره جبر، بلانده ده مړه
موزيکې تمام کړو، خود وخت ازدهانه ده مړه

بنايسته زلمي، بنايسته پغلوتي د گلونو په څېر
شول په کې بنځ لکه گلونه، صحرا نه ده مړه

لایې هېر نه یم، په خوبونو کې دعا یې وینم
د مړې مور کې مې لا په ماهم اروا نه ده مړه

غواړي سعیده زما وطن کړي د مرگونو تابلو
لا جادوگره دنیا کې په گنانه ده مړه

داسې ولس په څه ژوندی وي چې گونښې ته ناست وي
په گل وطن چې د لمبو وندارې ته ناست وي

حیران په دې يم چې په زړه کې به یې څه ورگرځي
ښکلی چې گوري، خپلې سترگې وایینې ته ناست وي

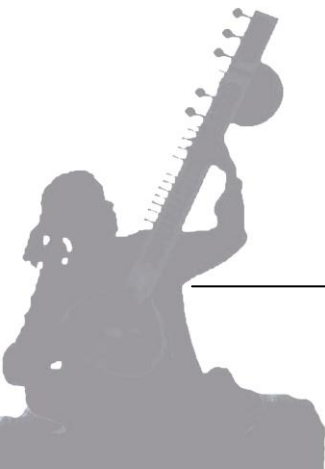
د مساوات دی چې دې مشروي شرابو کې غرق
غریب ولس دی وړې تېرې، دروازې ته ناست وي

دا ستا خیالونه ښاپیرو غونډي را ورسپړي
سعید چې شعر لیکي، تیاره کې وډېوي ته ناست وي

لکه د ښکلې مخ، محدود زه تر نقابه ښه یم
دې زمانه کې پټه د خلکو له حساب ښه یم

ګوندي کوڅو کې څوک د ژوند له راز وپوهوم
جومات دې ستاوي زه محروم له دې ثواب ښه یم

د ننگ ناموس چې چالو تمار کړی دی
موږ په هغو خلکو و اعتبار کړی دی

خدايه دا ستا په دومره لوی جهان کې
تا پنجابی پر موږ بادر کړی دی

قام کې خو ټوله برابر غوندي وي
موږ کې، نواب، بل دې سردار کړی دی

رقیبه ووايه د خدای په نامه
تا نو بیا کوم د سړي کار کړی دی

د فطرت خلک په کې نه شي موندای
سعید نفرت ځکه له بنار کړی دی

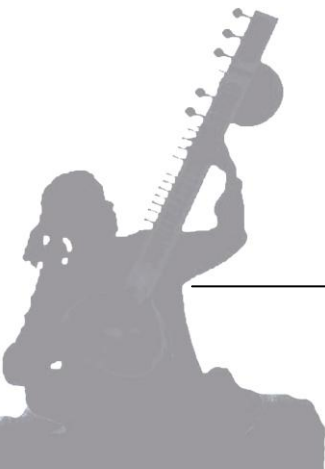
را بانډې اوري يـوارمـانـانـانـه
دا ستالـه سـترگو پـه اـيـمـانـانـه

تـه مـې پـه خـواکـې يـې عـجـيـه د اده
خـوزه بـيـا هـم يـمـه پـرېشـانـانـه

تـعـرـيـف د ژـونـد د فـلـسـفـې کـه غـواړي
ودان پـه مـيـنـه د اـجـهـانـانـه

د غـزل راز چـې لـه هـر خـه را اخلـم
تـه پـه هـر خـه کـې يـې خـنـدانـانـه

بـې تـا سـجـدې سـعـيـد د زړه پـه زور کړم
زـمـا شـيـر يـر يـر افـغـانـسـتـانـانـه

ستوري شمېرمه يو څه شمار په كاردی
هغه راځي لږ انتظار په كاردی

سختو حالاتو كې چې قام را بچ كړي
مور ته يو مشر لږ هوښيار په كاردی

چې درقيب په خوله خبره كوي
يو څه خو تاله هم اختيار په كاردی

حالات غمجن زاهد سته خوښه ده
يامی روا كړه يا سیتار په كاردی

سعيده هر څو كوه وعده وكوي
په جانان كله اعتبار په كاردی

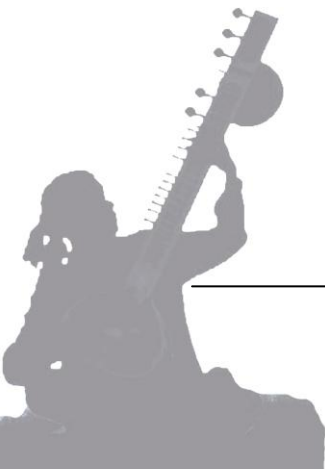
چې مې دې خوږ زړه ته دواشي په کې
گوندي یو یار خوبه پیدا شي په کې

د دغه بڼه نار دي عجیبه خوښه
د غره سپړی ولې تالاشي په کې

بڼکلي به چرته هم بې یاره نه وي
زموږ خوښه که رښتیا شي په کې

چې دا ستا یاد ورتنه را ورسېږي
زړه مې تیاره وي خو رڼا شي په کې

د یار و منځ ته خو سعيده سپړی
سمه خبرې کړي خطاشي په کې

چې زه مين شومه او تاسې دلبري کړې ده
له هغې وروسته موڅه ټکلي زندگي کړې ده

نه درکتی شمه او نه مې درنه سترگې اوږي
لږخو مې پوی کړه، دا دې څه جادوگري کړې ده

شبنم خوښه دی د گلاب پر پاڼه ورغړېده
ما خو ټول عمر پر اغزیو زندگي کړې ده

په ډک محفل کې یې دیار په لیدو اوښکې راغلې
په هغه ورځ خو سعید ډېره سادگي کړې ده

چې پېغله وي د بنگړو شرنگ نه لري
لکه غزله چې اهنګ نه لري

بیا هم دي بڼکلي کلیوالې پېغلې
ساده پاده د شونډو رنګ نه لري

زما وطن په یو سپره بیدیا کې
داسې زیارت دی چې ملنګ نه لري

دابه نو څنگه د چا زړه ته تېر شي
چې پښتنه خاوره دې تنګ نه لري

کتل به بڼکلو ته ګنال لري خو
سعید صفاد زړګي زنگ نه لري

کینه یی نه زده سپین زړگی د سعید
د کلیوال مالست زلمی د سعید

د زړه خبره چې ساتلی نه شي
منم چې دغه یو کمی د سعید

خولگی چې واخلي او بیا منډې وهي
شرم یی واخلي سادگی د سعید

د لوندین وږمې په بنار کې غواړي
څه عجیبه غونډي سړی د سعید

بلاکلونه یی په بنار واړول
خوپه خوی هغسي زابلې د سعید

کوډې که دې نه وای په خبرو کې
خولې ته به مې نه راتلې سندرې کې

ستا ولو پټې ته رسېدې نه شي
هرڅو که بڼه کلا وي بېر سرې کې

بڼه کلی مې توپان غوندي پر زړه راغی
وړې مې د موسکا په سرونو کې

هله به نوقام ته څه خدمت وشي
واک چې وي په لاس د لڼدو غرو کې

ستا سعید د کلي په خوی لوی بویه
بڼه کاري چې ساده غوندي ملگرو کې

که غوری دلی گل ته ورته نه یی
یی خو سپوږمۍ که سوی لمر ته نه یی

دا دې کمال دی زړه پسه سترگو اخلې
نبکلي منم ځه جادوگر ته نه یی

عجب ده دا ده چې پسه خوب کې راشې
له خوښۍ وین شمه، مگر ته نه یی

شهیده دلت ته دې شو دومره مقام
لار سپېدلی و کوشر ته نه یی

سعیده نور خودرنه شېخ جوړ شوی
هسې ختلی و ممبر ته نه یې

د مشر مخ ته کشر پاڅي خبر سپکه کوي
عجبه وخت شو ورور له وروره څخه کرکه کوي

له تارا وروسته ستا بچو ورته تندي ټيټ کړی
مغلان دلته پاچاهي خوشحال خټکه کوي

له پښتنو ځکه اوس ډيلي او اصفهان هېر شوی
جگړه په کور کې يې پر کونډه يا پر ځمکه کوي

نیکه مو وایي په واده کې دریا مه ټنگوی
دایې گومان وي خدای پر کورد غضب ټکه کوي

دا مشران به نو سعیده څنگه جوړ کړي وطن
هره خبر چې له درواغو څخه ډکه کوي

دا چې غزل کاږم خبرې هم په سُړ کې لرم
چې پرده موده کېږي یو ښکلی تصور کې لرم

د یار په هیله در قیېد زړه ساتنه کوم
خدايه دایولاس پر گلاب بل په تنور کې لرم

ده ته کینه ورځي عجیبه ده زما پر خوښي
دغه یوه خامي بې رنگه په ترېور کې لرم

شېخ پر ممبرویل، بې مینې ژوند تیارې ته ورته
شکریو ه حصه خوزه هم په دې نور کې لرم

سعيدہ ويہ لرم وخت يي خوانيمرگه نه کړي
خوانه نغمه لکه گلاب د زړه تنبور کي لرم

بازار تيزي ده، طبيعت په کي ناکام ښکاريزي
دا چې گلونه د رنگونو په کي خام ښکاريزي

لکه شراب مينه موداسي گناهگاره گهي
شېخ ملامت نه دی ستا شونډې ورته جام ښکاريزي

ساده ملگرو پام چې چرته په کي دوران نه شئ
دا هرگودر راته د ښکلو پېغلو دام ښکاريزي

ښايي په دې کلي ناترسو هم بمبار کړي وي
چې د پايزېبو او بنگر يو شور ارام ښکاريزي

چې د چا مخ ته هڅو ته نيسي او خاشه لهوي
سعيد په دې مالت کې نور راته بد نام بنکار يې

بلا مودې يې په اثر کې اوسم
د نېکلو سترگو په منتر کې اوسم

دلته هم خدای ج هلمه هم خدای ج یادوم
شېخه مسجد که په گودر کې اوسم

بخته له دې نه به نور څه راکوې
د یار د سرو شونډو په سر کې اوسم

پنټون ملت یې بیلې دلی نه شم
که په میوند که په خیبر کې اوسم

ستاپه دعایمه چاده مور جانی
سعید که هر خو مو ره خطر کی اوسم

د غوتۍ شونډو او شين خال دې د سپرلي اندازه
د ښکلي حسن به دې څوک ولگوي اندازه

چې ولس مخکې وي روان او دی له شا ورپسې
د قومي مشر وي همدغه د سپرلي اندازه

د بل په غاړه چې چاړه ږدې يايې ولې کله
تالگولې ده د خپل خواړه بچي اندازه؟

اوس چې چارگل په پزه نږدې، زمانه شوه، بله
چاله به څه ښکاري له دېنه پښتني اندازه

د جنگ ترڅو ترڅو حالاتو کې چې مینه کوي
له ځینو خلکو مې سعیده د زمري اندازه

نبـکـلـي زه اوس د سـرـيـتـوب پاخه درشل ته شومه
يوڅه وتاته، څه وکار، يوڅه غزل ته شومه

چې شاعري مې د وږمـو پـه څـېـر تـر لـرې رسي
منه خدايه طبيعت کي خولـې گـل ته شومه

حسن منمـه خو نغمـې د سـپـرلي هم ومنه
که ستا څهره شوه له گلابه زه بلبل ته شومه

را باندي تېرې کړې قسمت بلا مودې په تمه
عجبه داده نه اوربل او نه څنگل ته شومه

سعيدہ روغيار مي ڪي ويايله قسمت ته گوره
داخه بلا وشوه، د ڪومي بلا پل ته شومه

تقدیر دی جار، خیر به دی شه وخت له ازله راشي
زموږ پر خاوره زموږ اختیار به خدایه کله راشي

بیایې منو چې اوس پاچا زموږه خپل پښتون دی
پښتو فرمان چې کندهار ته له کابل څخه راشي

چې موږ ګلونه د بار دو تور لوګي وهلي
نغمې به څه واورو، بیا خدای زده که بلبله راشي

نیکلې بڅښنه چې مې ستا شونډو ته زړه سولېږي
دغه شیطان مې زړه ته ستا له سره چار ګله راشي

د ښار کوڅو کې ښکلي یو بل نه تپوس کوي دا
له مودو ورک سعید به څه وخت له زابله راشي

خدایه یاد مې دي تراوسه
زما په ذهن کې تصویر دي
سپین گلونه د نرگیس و
هاغه وخت مې ښه پر زړه دی
که به هر څومره تیارې وې د ژوند لارې
خو زما مخ ته رڼا به وې د لارې
خدایه! زه دې وایه څومره گناهاریم
چې دې واخستل زما له سره دواړه
د مورکۍ خواږه لاسونه

عجيبه داده پر هر چا باندي خواړه غورځوي
بنايست بلا کوي بنايست اثر پر زړه غورځوي

ستا په ليدو چې مې له سترگو څخه اوښکې راشي
دا کليوالې د بنیادی مخ ته او بڼه غورځوي

ستا کليوال په ښار کې هم يې پر زړه کي ساتلې
هاستاد شمال يې دی ساتلی، هغه نه غورځوي

د جبردي سوال ته تراوسه به يې ځوابه يمه
چې له نظره مې نظر ښکلی په څه غورځوي

نوره به شپه سعيد د چاپه ياد کي نه رنوي
دغه يادونه نور له زړه څخه پاڅه غورځوي

چې پښتون مشرد خوشحال مطالعه نه لري
ناولی مخ گرځي په لاسو کې اينه نه لري

ښکلو ته گورم خونړي مې بې مانا پاتې شي
د عشق رنگونه ښايي دغه زمانه نه لري

ولې له لوږې مرو، بې سوچه، بې ضمير ولسه
زموږ وطن نو وایي کومه خزانه نه لري؟

ښکلو ته گوره خولې فام کوه تکفیر دي نه کړي
دا د ریا زاهدان دومره حوصله نه لري

له شعريې خوند اخله يوې ټكلي ويل بلي ته
كنې سعيد غريب چندانې قواره نه لري

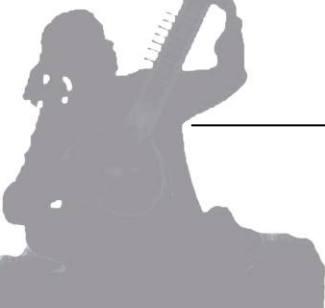
نورو ته گل موږ ته بدرنگ دور دی
خوشه حاله اوس هم د اورنگ دور دی

په خپله خاوره چې اختیار نه لرو
پښتنو والله چې بې ننگ دور دی

په خپل وطن کې چې له لوبې نه مري
د پښتانه غریب ملنګ دور دی

سپین په پوږو فطرتي خو نه دي
په خدای چې اوس د غمړنګ دور دی

سعیده ژوند کې به دا واورم کنه
د یار، سیتار او نی وچنګ دور دی

که د سره لمر که د گلاب په گل سایه روان دی
خو هر سړی د خپل قسمت په اندازه روان دی

ځوان به په څنگ کې یا کتاب او یا رباب گرځاوه
زموږه ځوان گورئ په څنگ کې توپنچه روان دی

هلت په یو ځوان عجیب ژړل دی و جنۍ په واده
تا به ویل چې دیو چا په جنازه روان دی

بیابانه د کوم ناوړین خبر راوړي محله پورې
مشر بهر ته بیا په کومه اراده روان دی

سعید چې کلي کې په کوم ډول شلېل گرځېږي
حیران یم ښار کې هم هغه غوندي ساده روان دی

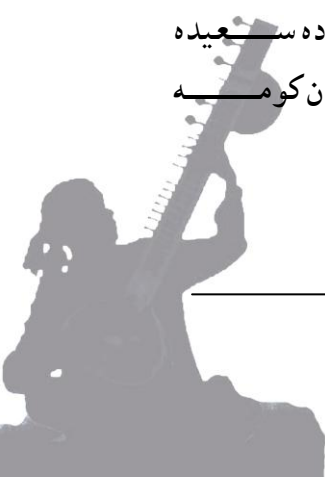
رياضت د حسن بڼکلي زه بلاگردان کومه
راز د بڼکلا دي کني ستا به څه احسان کومه

نادره دا وه، نن دې څه ډول خواږه وکتل
درنه مننه گل جانانه يو جهان کومه

چې پښتانه د غلامانو غلامۍ ته بيا يي
څه احترام به زه د دې اورنگ زمان کومه

اوس خود ستور دی ځان په سل رنگه دا خلک لري
پر چا به څه شک د کافر پر چا به څه د مسلمان کومه

د بنار ملگري مې په دې گڼي ساده سعيده
زه چې خبرې د چارگل لاد پېزوان کومه

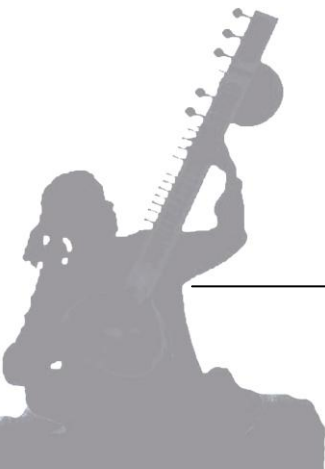
دا ستاد حسن له کتاب سره خواله کومه
ستورو ته ناست يم له رباب سره خواله کومه

بنکلي انځور يې ستاد شونډو په څه څه کي وينم
ساده خونه يم چي گلاب سره خواله کومه

هغه مې سوځي خو په ټکنده غرمه کي لاهم
لکه لمړ مخي له افتاب سره خواله کومه

ته رانه لري دا ستا غم وچاته وژپوم
زه د خپل سوي زړه کباب سره خواله کومه

د مينې زور شپڅه سعید چي رندانه گرځمه
داسي هم نه ده چي شراب سره خواله کومه

ورارې به خاورې و خپل رنگ ته په جذبه کې گوري
اوس به له ناوې سره څوک په ايښه کې گوري

شېخه يواځې هلکان هم ملا مته نه دي
شته جنکۍ چې پټې پټې دروازه کې گوري

پښتون ولس د مشرانو کړدار داسې کړلو
چې هريو څوک يې جنګ فتنه اوس په شمله کې گوري

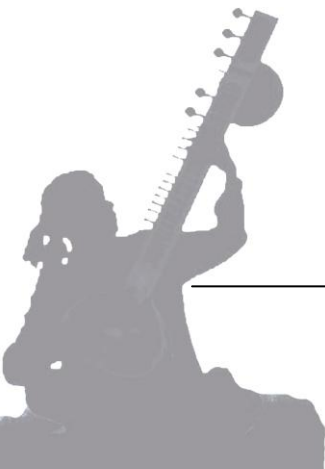
يارو، سیتار سره چې اوسې بس هغه بختور
له دېنه څه سکون به نور په زمانه کې گوري

اوبه دکلي کړي سعیده د شرابو سيالي
د ورځې پېغلې د شپې ستوري په چینه کې گوري

چې په رښتيا وجرئت کوو موږ
دغه ژوندون په کوم قيمت کوو موږ

سعيده دې ته وايي ټينگ اعتقاد
د مينې ټوله شپه رياضت کوو موږ

په شپه کې خوند کوي ولاچې د پروين ايښې
زما د خپرې خولې، ستا دلونگين ايښې

خو مړه اثر کوي جنگونه پر ماحول د مينې
د ښکلو وچې شونډې، تتې د جبين ايښې

په خپله وطن کې راته سمه چپه لار نه ښکاري
سترگې مو سوځي راته مخ دي، د گورگين ايښې

سعيده دومره شوي مجهولي اوس څه رې د خلگو
سمې په سترگو ورته ږده د کټبين ايښې

نبکلي بلا کوي، سړی چې وي پریشان، تازه کړي
زاهده راشه په خبرو دې ایمان تازه کړي

چې کله و موسی په سرو شونډو او مخ واره وي
تکور شي پاتې او زخمونه مې جانان تازه کړي

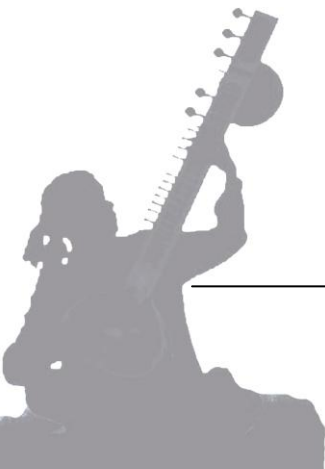

توپک چاره اویاد بـم کبسه ده
زمورد ژوند کبسه د غـم کبسه ده

زما خاطره بس له هغې جنی نه
د گل پر پانه د شـبنم کبسه ده

داسي اتوم چې کړي نړۍ پرې غرقه
د غـه د اوس بـني ادم کبسه ده

په نه خبره سره نـېن ووهـي
د گاونډیو د لـرم کبسه ده

وي به خپه لـه يو او بلـه ضرور
داد سـ عـيد او د صـ نم کـسـ ده ده

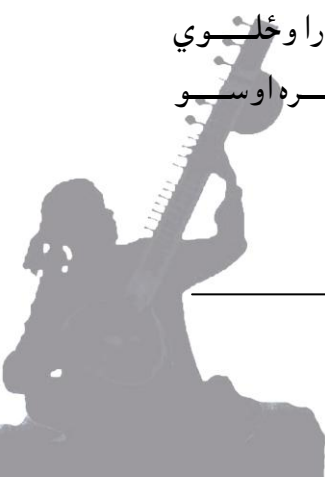
په خپله خاوره ناکراره یو او تره اوسو
د وخت مشرانو کې موږ بیا هم بې رهبره اوسو

د انقلا ب د فلسفې نتیجه دا وخته
له نوره لرې په تیارو کې یو بې لمره اوسو

خدایه په دې خاوره به داسې رحم کله راځي
چې امن راشي او موږ لرې له خطرې اوسو

د مشرانو د پوهې کچه مو د غسې شوه
چې اوس په جنگ او په چاودنو کې اکثره اوسو

سعیده څوک به مو د ژوند سیکې را وځلوي
د وخت گډوډو کې چې پته یې له زرگره اوسو

شـېـڅه! چـې مـېنـه کـړي ترځان محدود ده
هغه نو ته وایه په څه سپری دی؟

لاد چارگه ل لاد پیه زوان خبـرې
دا سـعـید هـم یـو عـجـیبـه سـپـری دی

کرم ریاضت یی بلا زه له پره وخته
يو تصویر مې دی پر زړه له پره وخته

په خیالو کې مې حسینی جادوگرې
راروانه یې بس ته له پره وخته

ستاد مینې د سرور له برکته
دي راگله په ژوند خواږه له پره وخته

سوال د شونډو به په کومه خوله کومه
ورته زه ییم زړه نازړه له پره وخته

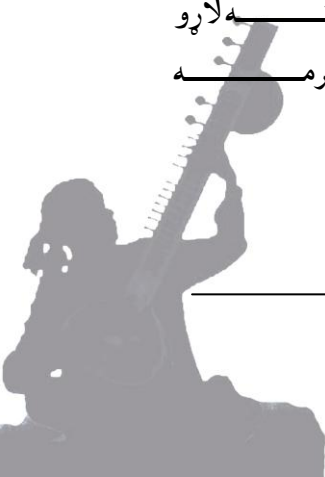
نبـکـلـو تـه مـيـل د زړـگـي لـر مـه
شـېـخه حـسـيـنه کـم زـورـي لـر مـه

پـه سـا د گـي ز مـا خـطـا چـې نـه شـې
پـه زړه کـي لـو يـه پـا چـا هـي لـر مـه

د غـم حـالـاتـو کـي مـلـگـرې د ژـونـد
مـنـنـه خـدا يـه شـاعـرـي لـر مـه

د بـل پـه دـرد مـي زړه کـي خړيکـه رـا شـي
شـکـر د ا خـو ي خـود سـپـري لـر مـه

هـسـي خـو د پـر مـلـگـري گـور تـه لـږ و
ا ر مـان سـعـيـد د ر و حـا نـي * لـر مـه

شهيد عبدالصمد روحاني چي يو خوږ كليوال اشنا و

جنتي خوب وينې تګ سپين لکه ثواب ويده دی
نظر مې ستاد سرکو شونډو پر ګلاب ويده دی

وخت د لېوه غوندي، په نيمه شپه ورګډ په کاله
ګوره پښتون ته، څنگه غرق خانه خراب ويده دی

د ژوند پردنښته مې قسمته چرته ونه لیده
زما ارمان د زمانې پر کوم سراب ويده دی

په دې مالت کې مې ونه لیدله نښه د ژوند
دلته رباب، دلته ګودر، دلته محراب ويده دی

هغه سعيد ته نن عجيبه فلسفه وړاندې کړه
وي، ستا په شعر کې څه مرموزه اضطراب ويده دی

خونه د پښتون چې په کې لويه خدايه ږنگه ده
دا د نيا دې اور واخلې او دا دنيا بدرنگه ده

ولې وينې، وينې کندهار او پېښور زموږ
ولې مو د جبر زمانې ته ژبه گونگه ده

خوبه انقلاب وي او تر خوبه ورور وژنه وي
دا جنتي سيمه او تبا تباله جنگه ده

پېغلې د عربو او پنجاب په خولو پاڼې زموږ
دلته پښتنه پېغله ساده گرځي ملنگه ده

ستاد ميو زور ښکلې، سعيد چې راندانه گرځم
چاوې چې مستې مې ياله ميو ياله بنگه ده

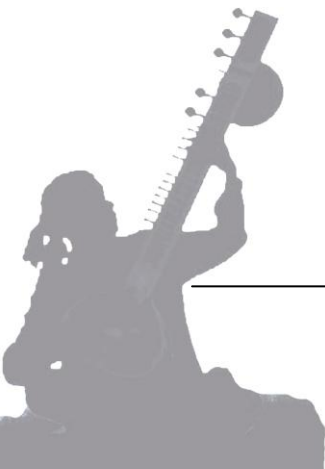

اينده د حسن چي دې پاڪه له غباره نه ده
زما د قسمت په دايره كي لا ايساره نه ده

شپڅه د بڼكلي په ايمان كي دې باور نه راځي
نوريي د مخ څوره، ستا غوندي ځناځاره نه ده

دلته دروغ دي چي سپرلي وي بدرځه په ځلو
موږ ته جگړه ځله راغلي بي بهار نه ده

بڼكلي سعيده د نرځس غوندي وځان ته مخ دي
هغه خبر ستا د زړگي له يو پرهاره نه ده

گلاب که هر خود بنایست گنهی جلوې کولې
ستاد بنایست یې څه ناکامه تجربې کولې

نه یې له ښکلو لاس تاوکړی نه مینا پر شونډو
هغه غریب نویا په څه خبرتو یې کولې

ستاد ښکلا و دې گلاب خوی ته حیرت وړی یم
په خاموشۍ کې یې بلا بلا کپسې کولې

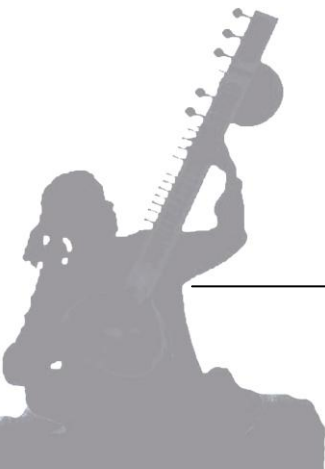

وينې تويې د زخمونو په هر پل کې
راته شنه دي تيند کونډه په مزل کې

ته واز ما د زړه زخمنه په کې شنه دي
زه چې گورمه گلونه ستا اور بل کې

در قربان شـم کليـوالې نـازولې
مخ دې بـکلی د خـالونو په شـنه ځـل کې

موږ موسکي ولـه مسـتیه گډېـدولو
شپون ژړل خدای يې موندلی و په نل کې

چې ستا نظرته مې څه پرته وي
لکه گلاب ته چې اينه پرته وي

شېخه په کوم معيار کې دارا ولې
مخ ته مې جام څنگ ته سجده پرته وي

خوب مې لیده بڼکلي په بڼي ورغوي
زما ملغلره تکه شنه پرته وي

ترڅو به زموږ د ژوند ځولۍ کې بخته
له درده ډکه زمانه پرته وي

سعيده بيا به مې په اوښکو لمونځي
چې زما وسرته کتېبه پرته وي

چې ساتي مو په جنگ کې بې وجدانه زمانه ده
پښتون غريب ته ډکه له تاوانه زمانه ده

دې وخت که رسولې دنړۍ خلگ گلاب ته
قسمت کې زموږ ولې بې ارمانه زمانه ده

زما او د رقيب ترميان دي جوړد کرکي څلي
له تابنکلي راتاو څه جانانه زمانه ده

په دې بارودي جنگ کې يه اغلې پښتني*
و حسن ته دي خدايرو چې حيرانه زمانه ده

سعيده د ملاپه کتاب هم درسره گورم
په حق د پښتنو کې بې ايماننه زمانه ده

* شربت گلہ یا دختیخ مونیلیرا

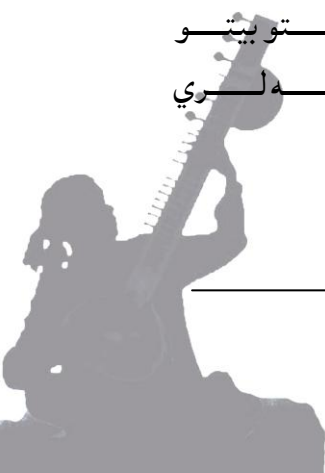
د دې مالت فضا چې تته ده هيڅ شوره لري
دلته دي زړونه اوبه شوي، زړونه زوره لري

زموږ په مالت کې خو ځوانان داسې بې پرته وژني
ته به واپلار نه لري، مور نه لري، خور نه لري

په خداي ملګرو کله کله راته شک پيدا شي
وايم پښتون داسې یتیم دی چې هيڅ کور نه لري

داسې هم نه ده چې شېخان يو ترېنه بد مور اخي حالات جنگي دي مزه
ځکه تنه ک تکه کور نه لري

چې بې ساره زړونه راګرم کړو په مستو بیتو
اوس دي غزل سعیده هاغه شائنه اور نه لري

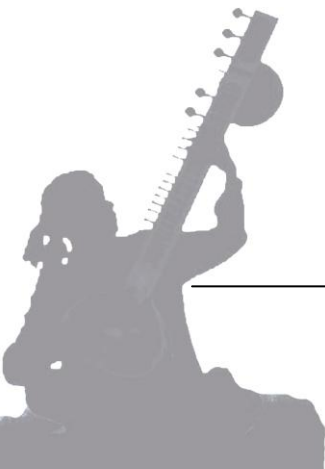

ويني ويني جني مـاـحـول
خنـگـه شـو بـو بـدرنگ مـاـحـول

وخت و چي فتنـي نـه وې
بـنـگـلي و، لـو نـگ مـاـحـول

کـاش چـي مـيـنـه، مـيـنـه شـي
گـلـو بـانـدې رنـگ مـاـحـول

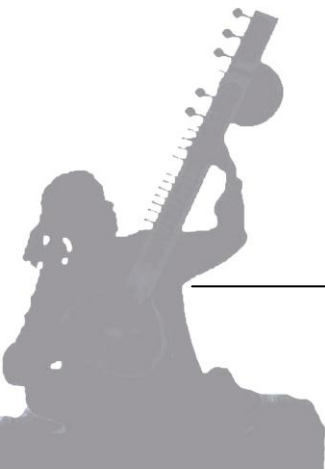
نـه چـي وې سـ عـيـد هـغـه
مـا بـانـدې وې تـنـگ مـاـحـول

بـلـا تـا رـیـخ یـی پـه غـیـر ت لـیـکـلـی
د ز م مـا نـی د ز پـه جـر س د ی پـنـبـتـون

مـلـک و هـلـت یـی * ا حـتـر ا م و کـو ی
پـه د نـیـا کـری خـه هـو س د ی پـنـبـتـون

د خـدای پـه لـاره بـر ا بـر ر و ا ن د ی
پـه د ی س عـیـده مـقـد س د ی پـنـبـتـون

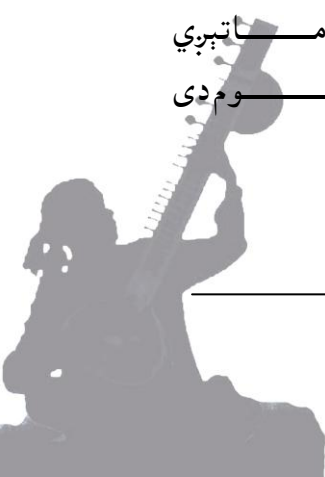
نه خان ملاونه سردار معلوم دی
دلته د کوم سړي کردار معلوم دی

مور ته سپرلي تازه جنگونه راوړي
په دې توپیراته بهار معلوم دی

بچي بي خپله جوړوي، وړانوي
مور ته قسمت اوس د دې بهار معلوم دی

چې قیامتونه پر زړه ګي راوړي
د خال او شونډو خو خپل کار معلوم دی

په بنگ، شرابو باندې نه ماتېږي
سعيده ماته خپل خممار معلوم دی

وخت دی د جبر او غمونو تـا بـلو
هـره خـه د وـیرونـو تـا بـلو

سـپـر لـیه اوس مـو د هـ لـه یـا د هـ و تـی
سـتـا د بـنـایـسـت او د گـلـونـو تـا بـلو

د رنـگ بـنـېـنـه یـی پـه بـا ر د و تـو ر ه
ز مـا د و طـن د شـنـو سـیـنـد و نـو تـا بـلو

د جـنـگ حـا لـتـو کـی بـه خـه مـز ه و ی
د کـلـی، غـر او گـو د ر و نـو تـا بـلو

ورورولي، سوله اود بنـكلو مينـه
سـعـيده زمـاده د شـعـرونـو تـاـبلـو

اوس چي خاموشه يمه شور نه لرم
خدايه تياره ده کور کي مور نه لرم

د مورد عا به وه لښ کړا سره
دښمنه پر يمه نور زور نه لرم

د کلي هر ديوال ته ساش پر مه
بي موره خه مزه کړي کور نه لرم

د ژوند له خونده به مې خه وپوښتی
سار نه غري ته ناست يم اور نه لرم

سعيد هزه شوم د پښتو په شانې
څوک به دعا را کړي غمخور نه لرم

جومات له خو غيږ کې قرآن گرځوو
خو پټ پټ په زړونو کې بتان گرځوو

بيامود کوم فرعون نښه نه کړي
سرونه پټ چي له اسمان گرځوو

کلونښه وشول په دې تمه باندې
زړه کې د لوی وطن ارمغان گرځوو

زاهد گوندي وي چې رنگ ترې واخلو
ښکلي ترڅنگ لکه گلان گرځوو

سـعـيـدـه تـك بـه دـا ضـرـر رـا كـوي
چـي پـه لـسـتـونـي كـي مـا رـا نـگـرـخـو و

جانان د چا کله ټکور ورکوي
ژور زخمونه به لانه ورکوي

د گاونډي چي د لته وس ورسوي
نوديو بل درمند ته اور ورکوي

سعید چي بڼکلی په غزل کي راوړي
رقيب ته دا خبره زور ورکوي

بلا رنگونه يي په زړه را وړي
سعید چي ستا رياضت ته زور ورکوي

مست خـواږه گـوري جانـان
چـې لـه زړه گـوري جانـان

واوا سـل زړه رنگونـه
خـومره بـه گـوري جانـان

مالـه ځانـه کـري قـربـان
چـې کـاږه گـوري جانـان

بـيـاتـنـدۍ او کـانـی خـه
چـې وـنـه گـوري جانـان

سـعـيـد بـيـا کـري ځـان ورتـږـر
گـونـدي وه گـوري جانـان

امـن چـرتـه بـي باورـه ژونـدون
زـمـوږ خـوارانـو د ر بـدره ژونـدون

و جـنـگ نـفـرت تـه د پـاي تـکـي کـېـږـدو
راځـي شـرـوع کـړو بـيـالـه سـره ژونـدون

وختـه تاخـه کـېـږي نـيکـي راسـره
لـه درـدو ډک وي زـمـوږ اکثـره ژونـدون

پـه دې مـالـت کـې څـه عـجـيـبه خـلک
تـېـروای نـه شـي بـي سـنـگره ژونـدون

لکه زاهد و خان ته ناست یمه خلوت لرمه
پېره موده یې په ښکلا کې ریاضت لرمه

د اښاري پېغلې مې پر زړه باندې چک نه لگوي
زه کلیوال ژنې ساده غونډې فطرت لرمه

ګناهګار یم خود و مړه نه یم چې له لارې وځم
د شپې ناوخته د غزلو امامت لرمه

ستا په کتورا باندې سل زره رنگونه اوري
چار دې له سترگو څه ښاغلی محبت لرمه

په دغه وخت کې چې سعید له بلا امن لرم
د عباد مورجانې بلا بلا رحمت لرمه

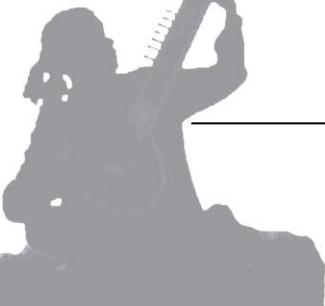
سیند ته یې را کوزې کړم او بو سره شپیلکی کړمه
ستوري په اسمان وي چې رمه له شپاله هی کړمه

ای بڼکلې خپه نه شې تعبیریې ستا په زړه کوم
خوب کې دې ویل راته چې در به زه ځونډی کړمه

ته که زموږ کور ته میلمنه کله را پېښه شوې
تاته به ډالۍ زموږ د توري مېرې وری کړمه

ستا د بنگړو شور سره سیالۍ باندې راغلی یم
زه چې د غزلو په لفظو باندې شرنگی کړمه

دې سرکښه وخت کې به سعید گوره چې څه کول
موري منم خدای ورپسې تا هم څه سړي کړمه

نه اولني شته نه همغسې وجدان پاتې دی
نن سبا هر سړی په گټه د خپل ځان پاتې دی

څه سادگان یو په تاریخ چې د نیکونو ویارو
په موږ کې کوم خوی د احمد او میرویس خان پاتې دی

په خوله یې وایو، خو عمل دلته پرې چاکړی دی
هسې په پاهو کې خاونده ستا قرآن پاتې دی

له نفرتون به لا غرقه وای له وخته نړۍ
په څو سړیو کې شاید چې سپین ایمان پاتې دی

په دې مالت کې خو په خدای چې زندگي گرانه ده
سعید چې پاتې دی په تمه د جانان پاتې دی

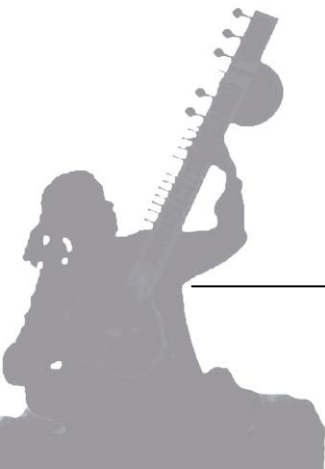

تاسره چي نه يمه
زه به نه ويوا خه يمه

ستاپه بځ بس هر سهار
گل غوندي تازه يمه

ته وا خوله به نه که پري را
دي که زړه نه زړه يمه

تاته خو وس عيد گرانې
خاورې يېم ايره يمه

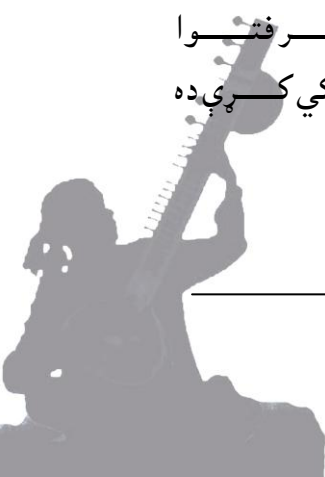
چا چي ولس سره په غم کي خواخوږي کړې ده
زموږ په زړونو يې بې تاجه پاچاهي کړې ده

چې د ځان گټي کړي قربان د خپل ولس له گټو
بې شکه دې سړي په حقه سرداري کړې ده

رقيب مالت کي څه وړه خبره نه وه دغه
د زړه په زور مې د هغې جني ياري کړې ده

د ورور و مرگ ته يې کاپتوس دې بې پيسو را کړي
د نړۍ خلکو چي له موږ سره ځواني کړې ده

سعيده چرته چې په مينه وي د کفر فتوا
داسي ماحول کي موږ خوارانو زندگي کړې ده

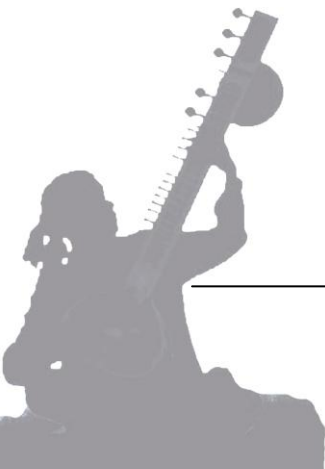

نبـ کلي گلالـ ي کاتـ هـ
سـ تا سـ پـرلي سـ پـرلي کاتـ هـ

خـ عـجـيـ بـ سـ رـو رـ لـ رـي
سـ تـو رـو تـ هـ مـ ي وـ پـي کاتـ هـ

زـ پـه اـخـلـ ي ا و تـ و ا ن اـخـلـ ي
سـ تا جـ ا د و گـري کاتـ هـ

خـ و ی د پـ سـ رـلي لـ رـي
سـ تا مـو سـ کـي مـو سـ کـي کاتـ هـ

زرغوندي زرگر نه لږ خواري غواړي
دا وطن يو خوډ کار سړي غواړي

بنار مو پانې پانې لکه سور ګلاب
خدايه نورد سولې پسرلي غواړي

کله کله غم سره دوکوه وکړم
لار شمه وډک جام ته تکیه وکړم

شپڅه دغه دور بې ایمانه دی
څه باور به ستا پیه مسله وکړم

لـــــــه قرونـــــــو لـــــــه پېرـــــــو
د ژونـــــــو د غـــــــو اواز دی

وړوړو لـــــــي ، ا مـــــــن او مینـــــــه
د انســـــــان د تخلیـــــــو ق راز دی

دا چې پـــــــر زړو نـــــــو تـــــــا ثیري غونـــــــدي دی
د بڼـــــــو کلی رڼـــــــو جـــــــادو گري غونـــــــدي دی

لاستـــــــه راوړل بـــــــه یـــــــي وختونـــــــه نیســـــــي
زړه گـــــــی د بڼـــــــو کلی د مـــــــاهي غونـــــــدي دی

تخنيک پر مڻخ لاڻو بدل شو انسان
خو حقيقت کي لا ٿي ملڻ شو انسان

د ڙوندد عشق ســنــدره کله اوري
اخته په جنگ و په جدل شو انسان

مورډ که هرڅو په لاره سم په سم الله روان يو
ستا په نظر شپڅه بيا هم پر چپه خواروان يو

بي ننگه نه يو، خوله دې تېرو جگړو موزده کړل
اوس د وطن په نوم جگړه کې هم تر شاروان يو

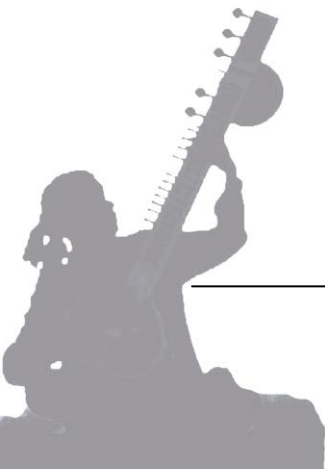
لکه گلان دانه، دانه د چول په دښت ولاړ دي
زما ملگري پریشانو کې د وخت ولاړ دي

مورډ به خاورې کړو د ښکلو پر مړوند خوبونه
رقيبان نه يو چې تيار پر دغه بخت ولاړ يو

خه بې رنگه خه داغلي زندگي ده
بې له تا چې مې اې بېکلي زندگي ده

منم بېار کي د پي مخو هستي د پره
خو په کلي کي ترې بېکلي زندگي ده

څنگه ککړې په بارود وژم و خبرې
زما د وطن د گل درود پسـرلو خبرې

سپوږۍ مدد وکړه پردۍ سیمه پردۍ وطن دی
لېږاله وکړه د وطن د گودرو خبرې

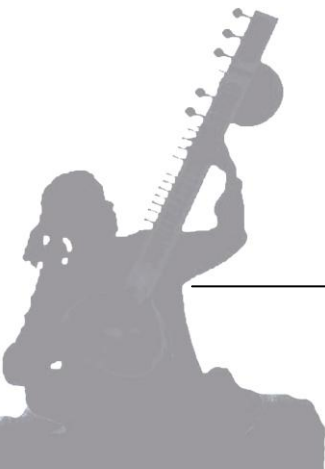
دلوي سړي نه ماشومتوب وشي
مین نه کې داسې لېونتوب وشي

په کومه شپه چې وي وعده د اشنا
له بده بخته مانه خوب وشي

نن يې خوشبويي زلفو ته ورته ده
بنا يې له هوا سره روانه ده
هسې نه رقيب ته مخ ورواړوي
بيا مې زړه د رزا سره روانه ده

چې رقيب نن له اشنا سره پاتېږي
بله شمع له هوا سره پاتېږي
په بخښنې يوه هيله مې کوله
پښې مې ځي خو زړه له تاسره پاتېږي

څنگه بدل شولې جانان مې نه شوې
د پرهر خړيکه شوې درمان مې نه شوې

راشه د وخت دا امتحان وگوره
ته رانه لارې خوار مان مې نه شوې

يـــــار ســـــيتار دا دوه يـــــاران
مـــــاســـــره جـــــوپه يـــــاران

شـــــپـــــخه وـــــظـــــخانـــــه تـــــه کـــــپه
زـــــه پـــــوی شـــــوم هـــــغه يـــــاران

دا ز ن د گ ي ب ه ز ن د گ ي و ش م پ ر و
چ ي م ا ن ب ا م پ و ر ه و ي خ پ ل س پ ر ي و ش م پ ر و

گ ل ا ن ، ف ص ل و ن ه ا و ب ا ر ا ن چ ي ر ا ک پ ر ي
س پ ر ل ي ب ه ه ل ه م و ر س پ ر ل ي و ش م پ ر و

چ ي ب ي ب م ب ا ر ه ت ر خ پ ل ک و ر ه ر ا ش ي
د غ ه و ا د ه ب ه ي ي ا ن ب ا د ي و ش م پ ر و

ن ب ک ل ي چ ي ل ا ر ش ي ل ه م ح ف ل ه خ ه
م ل گ ر ي ژ ر ژ ر خ پ ل ز پ گ ي و ش م پ ر و

سـعـيـدـه وروستـه لـه چـاودنـي خـخـه
تـش يـيـي خـولـي، خـيـلـي، کـالـي و شـمـپـرو

حالات مغل دي دلتہ هرڅه په پردو کې ښکاري
دا چې خاپونه درنگونو په څهرو کې ښکاري

د قهریدلي اسمان دغه لوی احسان و پر موږ
زما د گل وطن تصویر چې په لمبو کې ښکاري

څه کیفیت دی مخامخ ورتنه کتلی نشو
د بلاگانو انځورونه په اینو کې ښکاري

داسې څوک هم شته چې بلا غم یې پر کور مېلمه دی
داسې څوک هم شته چې سازونو او نغمو کې ښکاري

سعيدہ تاهم لہ دي خيل ماحولہ رانگ اخیستی
خه عجیبه ده ژوند او مرگ دي په شعرو کي ښکاري

زړونډه مـو لـه غـمـه ډک سـکـون نـشـته
خـيـر د حـالـاتـو پـر لـمـن نـشـته

غـواړې چـې پـه بـنـکـلو کـې لـيـلا مـگـر
وگـورئ پـه مـوږ کـې هـم مـجـنـون نـشـته

ډـېـر خـلـک هـغـه غـونـډـې خـصـلت لـري
خـوک وایـي چـې د لـتـه کـې قـاـرون نـشـته

رقيـب، جانـان سـره جـوپه روان دي
بهـار، خـزان سـره جـوپه روان دي

وينـي د زپه خـورو حـاد ثو کـي د ژونـد
وخت او ارمان سـره جـوپه روان دي

خدا يـه دا سـتـا قـدرت بـي سـاتي رالـه
وطن، توپـان سـره جـوپه روان دي

بيا بـه د چـا پـرزپه قـيامـت پـر بـاسـي
شـونـډې، پـېـزان سـره جـوپه روان دي

ياران ياسسترگي يا خبري دي ٽول
سعيد، جانسان سره جوړه روان دي

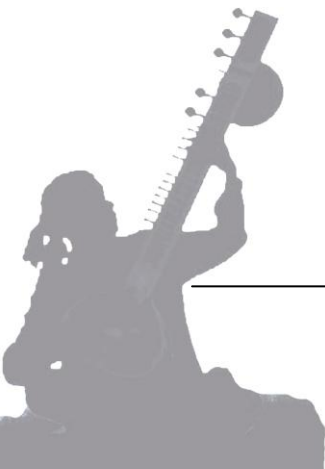

ته به واخوان د چاپه مينه كي په دار خريږي
دېره موده كېږي، تهرانو كي سیتار خريږي

بياد درني چاودني ريغ له سپين جوماته راغي
خدايه قران دي پاني پاني په مينار خريږي

د غره سړي دي په هغه کلتور هغسي پاتي
خادر په خوکه په کڅوړه كي نسوار خريږي

منی چي زموږه د نیتونو د گناله وجي
د وحشتونو په ځنځير مو دغه بنار خريږي

دانو قسمت دی د سعید په گریوان ترمې اوښکې
خود هغې په گریوان روڼ د پاولو هار خړپړي

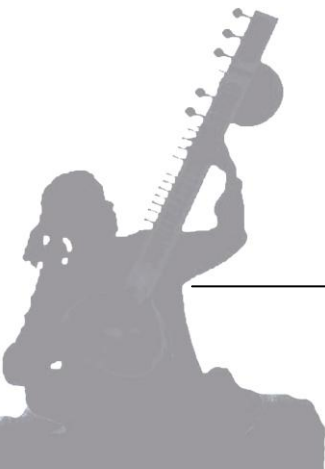

بيابنه په څه خبره شرکوي د کلي خلگ
واړه لگيادي سوچ اکثر کوي د کلي خلگ

خوشحال ويلى خاوره زمونږ، اختيار د بل په لاس کې
يابنه مغلو ته اشرکوي د کلي خلگ

هغه وختونه اوس په خداى که هم په خوب لیده شي
په اتنونو چې اختر کوي د کلي خلگ

د بنار په څېړنه دي په غم به دې شریک بولي ځان
په خداى دا کار بڼه زړور کوي د کلي خلگ

لا وچکالي ده باران نشسته چيني وچ حلقونه
سعيده خاورې به کښت کرکوي دکلي خلگ

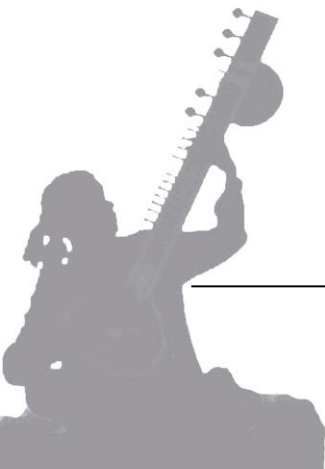

ستوري پرېشانه لږ خو ووگوره
دې خواته جانانه لږ خو ووگوره

مشره وايي ته چرته او قام چرته
سرکه تر گريوانه لږ خو ووگوره

خدايي سبابا چرته په مزل مزل
شپه ده يو ستومانه لږ خو ووگوره

سورغر، بي چينودى، بي گلانودى
دې خواته بارانه لږ خو ووگوره

خه اتره د بنه کلي په دې ښار کې وه
ای سعه عیده خوانه لږ خو وووگوره

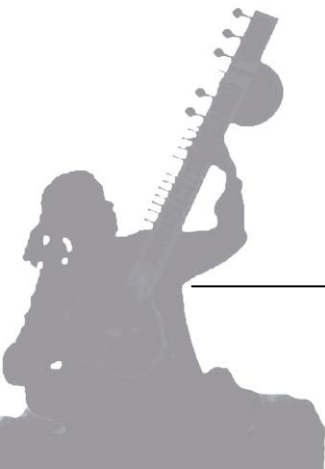

چاچې لږ ډېر پړه کې الفت کړې دی
هغو ژوندون پړه صداقت کړې دی

چې یاران نه ساتې بې تمې دواړه
هغو رینښتیني محبت کړې دی

وجدان کې هر سړی ظالم دی دلته
ورانۍ هر چا تر خپل همت کړې دی

سعيده څوک دي د وطن کیسه کې
هر چا د خپل سر حفاظت کړې دی

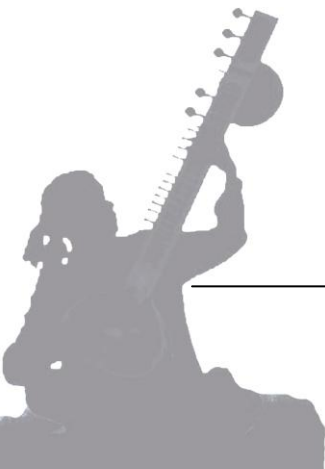

زماله کتونه پرېشانه بڼه کاري
دا بڼه کلي ولې بدگومانه بڼه کاري

چې پښتانه ساتي له سولې لري
دغه دنيا هم بې ايمان نه بڼه کاري

خير، په بڼه دى څه قيامت پرېوتى
چې خاموشي ده، فضا وړانه بڼه کاري

اينې ته لږ څو مخامخ وگوره
شوندي دي گل غوندي جانانه بڼه کاري

لکه شبنم د گل لاله پانې س عید
بیای پر اغزیو او ویزانه بیکاري

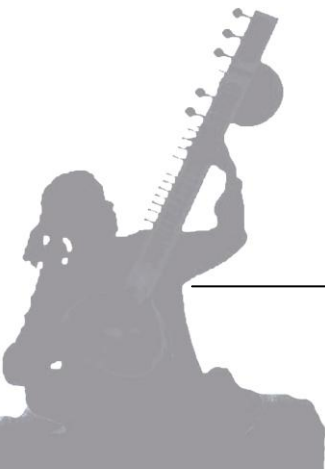

نه درد بېري، نه ژړي بې نېک دي
دلته زړونه اوس له کانيو څخه کلک دي

شونې راکړه بې له دې هم نازولي
زاهدان د زمانې راتېه په شک دي

يو له بله دي نيمگړي دې وطن کې
پښتانه دي، تاجکان دي، که ازبک دي

بنکلي زموږ د زړه په وينو باندې پايي
چې غومبري يې بې لمره هم چمک دي

زموږ ژوند به يې سعيده لوی عبرت وي
په ارمان چې څوک د تورې او ټوپک دي

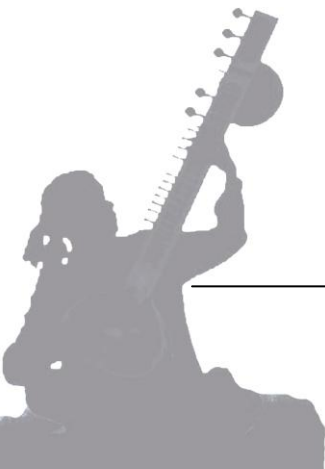

په نه لیدو کې ترې رنگین غونډې الهام اخلمه
زه یې د حسن هم زړه زړه پیغام اخلمه

دا جبر نه دی له عقدې سره ټکر کې یوه
لار کې رقیب نه هم په ورین تندي سلام اخلمه

دلته به بم، دلته کمین، دلته قاتل لاسونه
په خپل وطن کې هم په وېره وېره گام اخلمه

ساقی په دې کې بغاوت خه دی د وخت تقاضا
زه د وطن او خپلو خلکو په نوم جام اخلمه

سعيد دا ستا په خبر له كينه څخه ډك مه كنه
نوم دې هغسې لا په خدای په احترام اخلمه

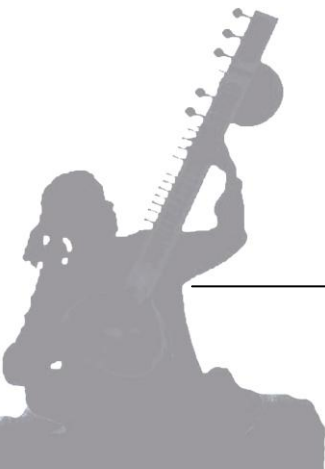

چې د کوم درد به مو دوا شي کنه
هغه راځي لږ به رڼا شي کنه

هغه وعده چې لکه بنگرې ماته
ستا خو يقين دی گوره را شي کنه

زما لپاره په بلۍ درېدل
بيا بهې له زړه سره سلا شي کنه

ازاري چې دېر د پښتانه اخیستې
په غم اخته به دا دنيا شي کنه

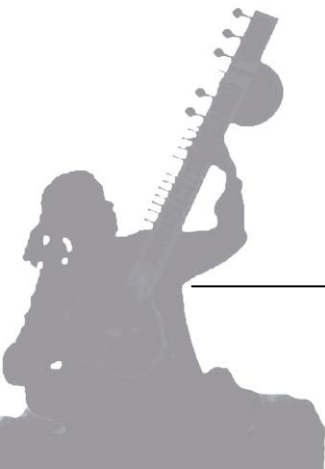

و غم ته ته له خماره سره
ستور و ته ناست يم له سیتاره سره

دان و قسمت دی د گلونو پر خای
راځي جنگونه له بهاره سره

که غواړې پاتې شي ژوندی ترډېره
بیان و یاري و کړه له داره سره

زما خاموشه زړه کی شور پيدا کړي
ستاد بنگه پروله شرنگه هار سره

ييارانو ولسي پسي سي کولو
سعید چي ناستو ولسه خيل ياره سره

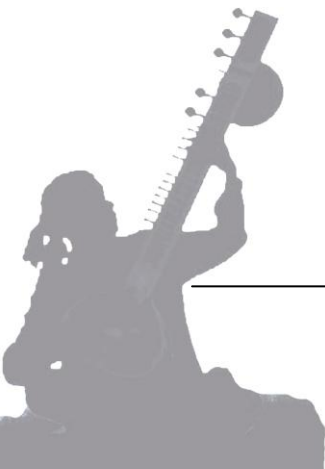

له بې امنۍ ښکاري چې ټوله د نفرت ملگري
په دې مالت کې شته ډېر کم د محبت ملگري

په هغه ورځ مې لارې توکړلې په خپل گريوان کې
چې خبر کړی و، رقيب زما په نيت ملگري

خو د به سرونه په کې بايلي بې ضميره ولس
پښتانه نه شول د خوشحال د طريقت ملگري

تورومات نه کړل خو سيکې داڅه بلارا وکړه
څنگه يې بېل، څنگه يې پاش کړو د وحدت ملگري

مورکی دې مړه شوه درنه وېره ده سعیده په کار
اخته دې نه کړې په بې ځایه شرارت ملګري

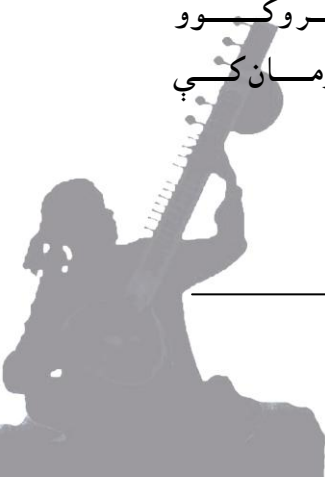

ليوني نه يو چي په ژوند باندې باور وکوو
ساقی را وړاندې شه جامونه سر پر سر وکوو

مینو شرنگ کې د جامونو دغه عذر ضرور
د پاتیا یاد به د ګود راو ما زیګرو کوو

پلاری یې حالاتو دی په څومره ناځوانی وژلی
راځی چې قدر د یتیم بچي نه ورو کوو

دا سړتیوب کاشکي زموږ په شعور کې راشي
په نه خبره ولې وروره سره شرو کوو
د عاد خبر، حالات قابونه دي اورنگ زمان کې

سعيدہ نور بايد له هرڅه نه خطرو کوو

مینا

نن په بنار کې یوه ښکلې

شوه زما له څنگه تېره

د خیال لاس مې پسې وغځېد ناخپه

ما وې کوم سخي ساقی دی

مینا گرځوي په لاس کې

نن

اي، دا ته څه کړې او څه وايي؟

چې له ځان سره بونېږې

لکه مچ لاسونه مروړې افسوس کاندې

خاطرو ته د ماضي دې پنا وړې

انځورونه دې پر ذهن بلا گرځي

د سرو شونډو، شوخو مچو، خداگانو

دا دکوم زمان په لړو کې پنا يې

راشه کښېنه لېونيه!

بيا به دا وختونه غواړې

هلته وگوره لږ وړاندې

هغه پېغله درته څنگه په ناز خاندې

فطرت

ورخ شوه تېره

د مرغانو او سيندونو په سندرو

سپوږمۍ هم ليڅې غږلې

په تيارو کې په لامبو ده

ستوري مينځي په چينو کې خپل مخونه

مگر زه کرخت کرخت يم لا تراوسه

لکه واوره د لو تېرې و بغل ته

ته رانغلې زه دې جز د فطرت نه کړم

سیاست
زندان، مرگ، بی له دلیل
چور چپاود چا په خوښه
خان نبودنه له حد زیاته
خان او کور رڼه بنگله کې
ولس ټول د ویر پر کنده
که دا وي، د سیاست برخه
نو، ما لوستی سیاست نه دی !!!

انسان

دوی نارې وهي په زوره

له هیبته ډک ږغونه

لمر ولاړ زموږ پر سردی

بیا مې هم پوښتي او وایی

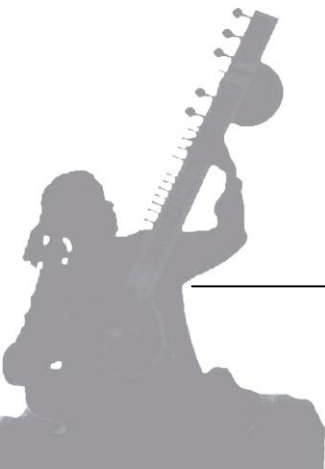
چې ته څوک یې له کوم ځایه

زه حیران یم ځواب نه راځي پر شونډو

خو په ذهن کې بلا سوالو ته مخ یم

دوی مې وینې چې ومخته یې تېرېږم

زه، انسان یمه، انسان یمه، انسان !!!!!

تذکره

هو زما تذکره داده، ستا په وړاندې

کټه مټه کاپي ستا د تذکرې ده

په کې لیکې کرښې ورته

دوه لاسونه او دوه پښې

دا وجود او دغه نطق

نه پوهېږم چې ته ولې

رانه بیا تابعیت پوښتې

خو که دا کفایت نه کړي؟

نوما لار غلطه کړې، بخښه غواړم !!!

راز

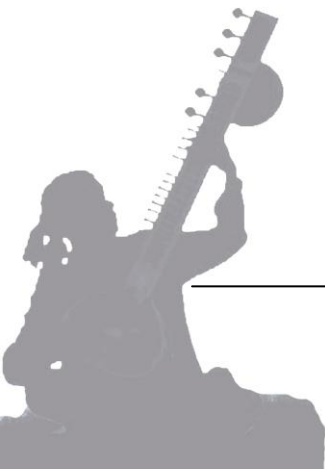
که فتوا مو کړئ عاجله لږ به ښه وي
ژرمې خوړند کړئ د ښار په څلور لارې
گناگار او که سپیڅلې تر اینه یم
دا خبرې به د وخت تاریخ ته پرېږدو
مگر قام ته یو پیغام هم ضروري دی
وخت تېرېږي انتظار نور په کار نه دی
غواړم دغه پیغام ژر خپور شي په ښار کې
چې له داره سره مینه
د وطن د سوکالۍ، ازدای راز دی

د حسينو د بڼا يست جادو وگري ده
چې مونږکې ږنگه بنگه زندگي ده
دا چې يو ځلې سهار بيا مازيگر کړې
ستا پر زړه باندې خو اوس لا بې لوظي ده
اوس بڼادي د هغو خلکو په قسمت ده
چې لوتلې يې د گلونه ځواني ده
نه مې زړه ورباندې سود شو نه غزله
زه بې څه کړم چې د بڼکلو ارزاني ده
تل خواله دا ستا د حسن په يادو کړي
د غزلو او سعيد چې اشنا يې ده

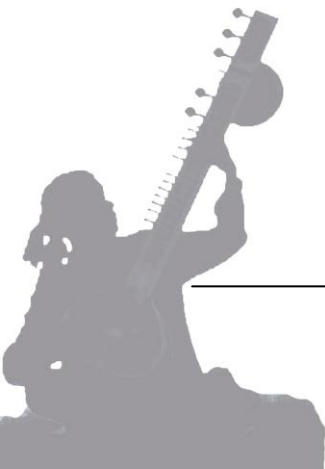

چې د سرو شونډو بنگاو دې راکړه
ظالمې څه غرقه نشه دې راکړه
بلا زړگۍ لرې بلا جانانه
وعده دې هېره شوه وعده دې راکړه
اخیر د دومره مینې دومره قېمت
خولگۍ دې راکړه خویوه دې راکړه
نن چې موسکۍ شوې نن مې ځان ولیدو
غوږ مې خیالونه کړو، ایینه دې راکړه
سعید واپس زابلي فطرت له ځمه
کابل وړان مه شې دوکه دې راکړه

وعدده

مرغی پاس ځاله کې ناسته
زه د توت ډډې ته غلی
یو مرغه له لرې لرې په نغمو ده
طوافونه یې د توت پر سر ادا کړل
مرغی هم له ځالې ووته و بناخ ته
پر شنه پاڼه یې مشوکه کړه را تېره
د ماحول لمن یې ډکه په نغمو کړه
په شنو پاڼو کې یې شروع دی پټ پټانی
مازیگر په الوداع دی دوی مستي کړي
پر بناخونو په ټوپونو په نڅا دي
خو انسان لا د انسان وعدې ته ناست دی

تا پسې ورک، له خپل ارمان سره یم
زه چا لیدلی له خپل ځان سره یم
دا فرېسته، که پښتنه پېغله ده
مخامخ بیا نن له گمان سره یم
له هغې وروسته رقیب بل شاني دی
چې بې لیدلی له جانان سره یم
د شنو خالونو لوښکین مېرمنه
ته به واپورته له اسمان سره یم
هغه چې هر چرته، باور لرمه
سعیده زه بې هم له ځان سره یم

خوږې وږمې چې د سينگار لري ته
ضرور گلابه سره لار لري ته
نن يې په ترشه ټنډه دا وويل
اخړله ماسره څه كار لري ته
هغه زما په زرگي لوبې كوي
ملگري بيا هم وايي يار لري ته
سعیده پام كوه مور كې دې مړه ده
په دې دنيا كې كوم غمخوار لري ته

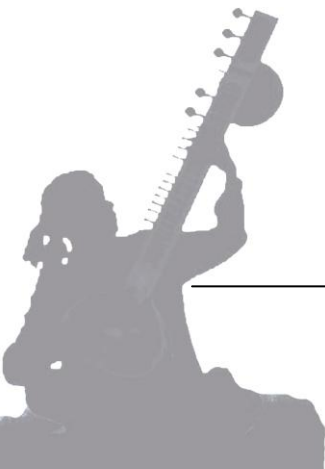
دا نجلۍ له ذات د گله راته ښکاري
د وړېمو د خم له تله راته ښکاري
يېم کمرنگه ته وا نور دې ټوله وړې
ستوري ټوله اوس بې ځله راته ښکاري
ستا د زلفو د خوشبو حس په کې نشته
هوا هم اوس لږ بدله راته ښکاري
ته چې نه راځې نومه راځه توکل دی
دا قسمت هم له ازله راته ښکاري
زه چې پټې کړمه سترگې څه تاثیر دی
ستا د حسن ډيوه بله راته ښکاري
چې سعید يې ستا په شونډو وگناگار کړ
دا شيطان ستا له چارگله راته ښکاري

سوې لوې توتکې، درېسې درومي
د بې وسه زړو سلگۍ، درېسې درومې
په قبله چې ته روانه شوې زما پام شو
ستوري تـ شـولـو سپوږمۍ، درېسې درومي
که ته گل نه بې، نو بيا وايه چې څه بې؟
چې وږمې ځولۍ، ځولۍ، درېسې درومي !!
گله پامه کوه خزان دې چرته نه کړي
رقيبـان لکه ږلۍ، درېسې درومي
د سعيد چې د غزل تنده سيوا شي
بيا تر قافه بڼا پيرۍ، درېسې درومي

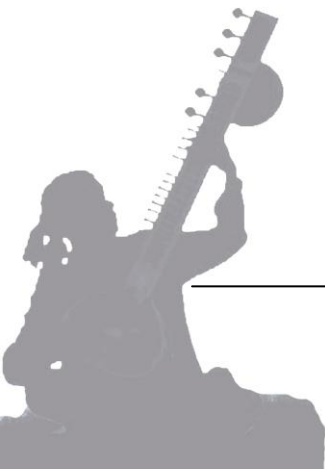
چې بې مینې بې جانان درسره نشته
ویره دا ده چې ایمان درسره نشته
چې بایللی دې زړه کی تراوسه نه دی
نو ډاډه گرځه تاوان درسره نشته
چې به بې زړونه کړل له ځان سره په مخه
بنکلي اوس هغه توپان درسره نشته
چې په خپله خاوره خپل ورور ته بلا بې
نوهیڅ فکر د افغان درسره نشته
ها د گردې سپوږمۍ عمر کې سعیده
هاغه نخښه د پېزوان درسره نشته

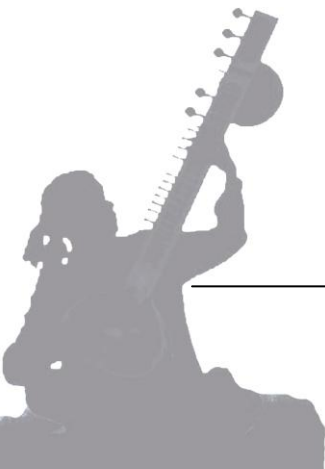
مازيگر هوا چې گل غوندي خوږه شوه
ستا د زلفو خوشبويي په کې خوره شوه
چې موسکۍ شوې جنتونه په گډا شوو
چې غوسه شوې قيامتونه شو لمبه شوه
رنگه بنگه چې په غېږه کې راتوی شوې
دا شپه مو د شرابو پيمانه شوه
چې دې يو نظر را واړولې سترگې
دا وږمه وه له گلابه را ستنه شوه
ستا د ښکلو سترگو خومره بد غبرگون و
له سعیده سره وړانه زمانه شوه

بې له تا مې زړه تصوير د ژير خزان دى
بنكلي راشه، بې گلابه دا گلدان دى
د اييڼې غوندي وربښميني خلا پاشي
د چا روح مې سم له روح سره روان دى
چې موسم يې د جنگونو پيلامه وي
دې وطن كې پسرلى هم بې ايمان دى
بس د چا له سترگو دغه چاره كېږي
دا سعيد چې له رقيبته سره وړان دى

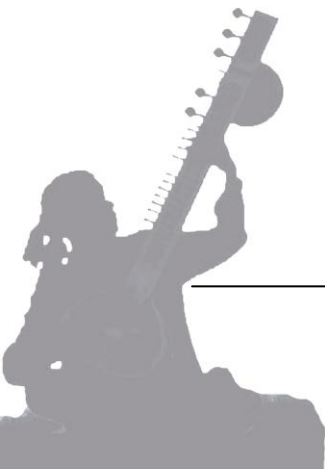
زما د مینې او ارمان خبرې
بنکلي ته بنکاري د تاوان خبرې
مچۍ او شات مې شي پر ذهین تصویر
کوي رقیب چې د جانان خبرې
سړیتوب دادی چې ته بل احساس کړې
کولی هر څوک شي د ځان خبرې
په ښار کې اوس هم کلیوال دی سعید
کوي د خال یا د پېزوان خبرې

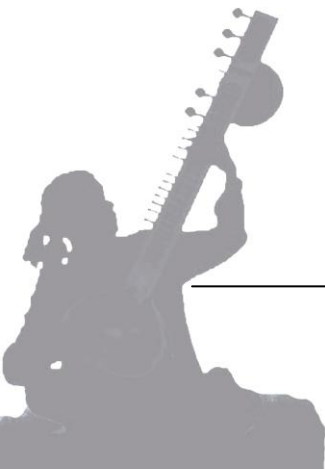
امکان یې نه وینم چې زه دې دا کیسه ټوله کړم
سترگې خو خیر، له زړه څنگه ستا جلوه ټوله کړم
لاس مې راتا و له نرۍ ملا، ژبه و کار ته پاتې
په دې مجبوروم له بارخو نه دې خوله ټوله کړم
هغه ده راغله د سرکو شونډو بڼایسته مېرمنه
نوره به لپه د دعا خوره وړه ټوله کړم
زړگۍ مې چوي له تیارو سره مې نه لگيږي
پرېږده له مخه دې د زلفو دا خپه ټوله کړم
بېرته واپس کړو ډک جامونه له سعیده خڅه
وايي ساقي له تابه نوره دا لمبه ټوله کړم

زړه مې ډک دی له خوبو نه مورويم
نور له ټولو ايينو نه مورويم
څه قسمت دی څه مې سود د زندگي دی
اوس له کړنو د لاسو نه مورويم
چې د پېغلو د پيکي سيوري پرې کاڅت شول
نور د کلي له چينو نه مورويم
ته چې لاړې له سعیده سپوږمۍ مخيه
يم کمرنگه له رنگو نه مورويم

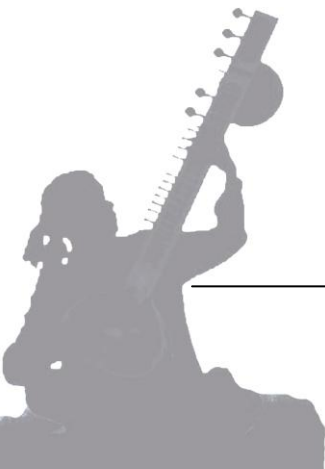
د یوه ښکلي اهتمام په کار دی
د زړه جومات ته مې امام په کار دی
اې د هغې دنیا د حور و شوقي
پښتون ته دلته یو مقام په کار دی
چې د غزلو سور او لی پرې جوړ کړي
شاعره ستا د شونډو جام په کار دی
اې زړه وره غېږ دې نه غواړمه
سعید ته تش دا ستا سلام په کار دی

رقيب به خامخا په څنگ کې وي مغرور ورسره
جانان چې گل دی نو اغزی به وي ضرور ورسره
هرڅه که ښکلي ورته ښکاري، فلسفه يې دا ده
وي په خيالو کې ستا د سترگو تصور ورسره
هغه چې مخته ځي نو شاته درې قدمه راځي
ملامت نه دی په سيالي کې دی تر بور ورسره
غريب ماحول کې، غريبان يې څنگه ونه لوتي
خبر له ښکلو د سروکو شونډو دي دور ورسره
سعيده دروغ وايي دا خلک دي تر گټو پابند
دلته له چا سره دی فکر د منصور ورسره

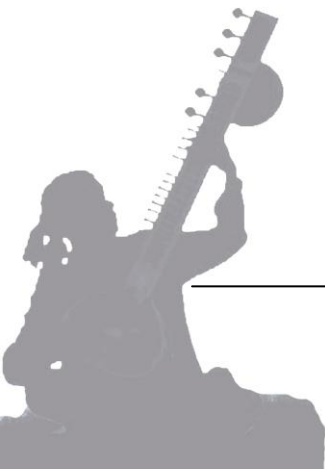
توره بلا وه برکت یې نه و
رقيب محفل کې و عزت یې نه و
څه عجیبه وه، څه بلا ښایست و
د کلي پېغله وه، زینت یې نه و
پخوا مادياتو ته سجده نه کیده
د کلي خان و دولت یې نه و
په دې مالت کې داسې کلی نه و
چې خرافات نه و زیارت یې نه و
سعیده ستا په اړه ښکلې ویل
خړ کلیوال و جرئت یې نه و

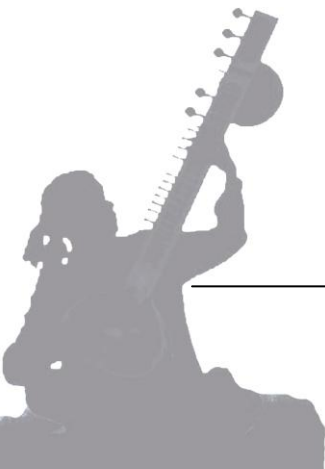
وخته زه بلا کوم ژوندی یمه
ستا په پرهرونو کې موسکي یمه
خنګه مې په لېڅو کې را ګېره یې
ته به واد سرو زرو بنگړی یمه
دومره فتواګانو کې او دا ژوندون
دا منم رښتیا چې لېونی یمه
پېغلې چې د ښار را پسې نوک وهي
بوی مې د لونګ ځي، زابلې یمه
ډېرو ښایستو ته یم لوګی سعید
زه که په رنګ تک تور سپېلنی یمه

د شهید و ارمانونو میسحادی
یو سپرلی له لرې لرې په گډا دی
د ودان افغانستان ترانې بولي
یار د وخت په سرو زخمو کې په خندا دی
تا د کلي د چینو او به خښلې؟
هر یو څاڅکی یې مستان لکه صهبا دی
د حالاتو د میچنې پروا نه کړم
ویره دا ده چې خپل ورور راته بلا دی
زموږ هر مشر له لرې لعل پر تنډه
له نږدې نه د مرگونو اژدها دی
د وخت لوبې ته حیران یمه سعیده
څوک مې ورور، څوک مې دښمن، څوک مې اشنا دی

د هر مشر مې پر ديو ته سر خم دی
زمانې ده گوته کړې لوی سیستم دی
چې بې حق د پښتنو ته سترگې پټې
خدای دې خوار کړي، که عرب دی که عجم دی
له کلو وروسته مې تنده کړه پرې ماته
دا چینه زما د کلي که زمزم دی
سوله غواړي، جام د وینو بې هم نوش دی
عجیبه ده، دا بیا څه ډول آدم دی
ستا فتواو ته بې باک نشته زاهده
دا سعید د ملنگانو په دم، دم دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library